

kozólag is végzett számos kísérletet, és erről fog beszámolni munkája második kötetében.

Hisszük, hogy a tanárság nagy tömegét fogja érdekelni mind a most megjelent első kötet, mind a bejelentett második.

Matzkó Gyula

Sziklay László: Francia szellem és francia nevelés. Nyiregyháza: 1938.

A rövid értekezés a szerző franciaországi iskolalátogatásairól számol be. Tapasztalatai már csak azért is figyelmet érdemelnek, mert ezeket a két leghíresebb francia középiskolában, a párizsi Lycée Louise Grand-ban és a Lycée Henry IV.-ban szerezte. Bevezetésül a szerző néhány találó szóval reámutatott a francia szellem egynémely alapvonására, így az ésszerűség, a *raison* szeretetére, a lélekelemző hajlamra és a szabatos formák tiszteletére. A francia oktatásban is ezeknek a vonásoknak uralmát figyeli meg.— A francia iskolák munkatervében első helyen a francia nyelv áll, a nemzeti nevelés elsősorban az anyanyelvi oktatáson keresztül folyik. Ennek a nevelésnek egyik végcélja az anyanyelv szabatos és fölényes használata. Módszerünk a jellemző francia módszer, az *explication de texte*, a szövegmagyarázat. Ez a módszer a nagy írók, elsősorban a francia klasszikusok szövegeibe való minél teljesebb esztetikai, lélektani és szellemtörténeti behatolásból áll, a francia felfogás szerint — és igen helyesen — a nagy írók szövegeinek nevelő ereje többet ad a növendékeknek, mint száraz adatokból összetákolt „rendszeres“ történeti tájékozottság. Az *explication de texte* módszerének egyébként jó elméleti irodalma is van, akik nálunk magyar nyelvet tanítanak, sok ösztönzést kaphatnak egy-egy ilyen vezérkönyvből. — Sziklay a német nyelv tanítását is megfigyeli. A franciák az idegen nyelvet is az anyanyelvi tanítás szolgálatába tudják állítani, mikor idegen nyelvből fordítatnak, kényszerrel vigyáznak arra, hogy a fordítás a jó francia stílus mintaképe legyen. — A felsőbb osztályokban az ismeretlen szavakat nem fordítják le franciára, hanem megpróbálják körülírni. A szerző természetesen a francia iskolák hibáira is rámutat, de még e hibák ismeretében is csak örvendeni tudunk minden olyan törekvéseknek, mely a komoly hagyományokkal dicsekedhető francia nevelés módszereit nálunk is ismerteti, nevelőink egyoldalú német műveltsége mellett erre feltétlenül szükség van. Sziklay László érdekes és alapos tanulmánya jól szolgálja ezt a célt.

Baróti Dezső dr.

Tálasz István: Néprajz és középiskola. (Kny. a hódmezővásárhelyi ref. Bethlen Gábor gimnázium 1937—38.-évi értesítőjéből.)

A népi hagyományok nemzetnevelő értékét régebben felismerték, újabban egyre többen mutatnak reá fontosságára. Tálasi István tanulmánya ezért különösen megérdemli figyelmünket. Tálasi elsősorban arra a kérdésre keres választ, hogy mikép lehet a néprajzi szemléletet és a népi hagyomány-anyagot az egyes tantárgyakon belül érvényesíteni. Már a *vallástan* tanításánál „hasznos szálakat lehet vonni a nép felé“ A *magyar nyelv* tanításánál a Grimm és Andersen-féle, idegen lelkiséget tükröző mesék helyett az ősi magyar mese-monda és hitvilág ismertetését tartja helyesnek, továbbá a népi életből vett tanulmányok, rajzok, fokozottabb ismertetését,